

Ieremia

Capitolul 7

7:1-28 – Mesajul Domnului despre Casa Domnului

7:1-11 – *Diagnosticul Templului: o peșteră de tâlhari!*

Ieremia a vorbit poporului lui Iuda, apoi Ierusalimului, apoi fiicei Sionului, și acum vorbește la Templu. În cap.6 Ierusalimul e numit fiica Sionului tocmai pentru a aminti că Ierusalimul e special din pricina Templului. Termenul de Sion face referire la locul unde era zidit Templul. Deci cap.6 într-un fel anticipează cap.7. Domnul se aproprie progresiv de adevărata rădăcină a răului. Și o găsim în capitolul 7. E vorba de pervertirea Casei Domnului. Observăm desigur că după cap.4b-6, Dumnezeu nu renunță. Deși a convocat adunarea popoarelor pentru a vesti judecata propriului popor, Dumnezeu încă nu renunță la Iuda. Vine cu un nou mesaj în speranța vindecării. Nu se repetă. E un nou mesaj. Se abordează rădăcina adâncă a răului și otrăvirii spirituale din popor. E vorba de pervertirea Templului. Și vine cu un mesaj care să reabiliteze adevărata funcție a casei Domnului. această strategie ne amintește de Isus care la fel vine în Templu numindu-l o peșteră de tâlhari și dorind să îi reabiliteze funcția. Capitolul 7 nu are doar rol de diagnostic. Are rol VINDECĂTOR. Scopul e reabilitarea funcției Templului. Dar mai întâi se pune diagnosticul. Ce se întâmplase?

Templul, locul care trebuia să fie SURSA sfințirii și transformării vieții lui Israel, devenise locul care întreținea și amplifică păcatele poporului. Dumnezeu coborâse în Templu în mijlocul poporului pentru a-l ajuta pe acesta să păzească Legea, după cum va explica chiar în acest capitol Dumnezeu Însuși. Templul era locul sfințeniei. Acolo vedeai ce sfânt și frumos este Domnul și că chemarea Lui este să fii ca El. Acest lucru te ducea la CĂINȚĂ și la un STRIGĂT disperat nu doar pentru IERTARE, dar și pentru HAR în vederea VINDECĂRII și transformării vieții după chipul și asemănarea Celui care-i alege ca popor al Său! Pe scurt acesta era rolul Templului. Și când ajungea vreodată evreul la fel de frumos ca Cel ce ședea în Templu? Astfel Templul era întruparea desăvârșirii Legii pentru a-l păzi pe evreu să se oprească vreodată din drumul sfințirii, să spună: *am ajuns neprihănit, păzesc deja toate legile*, pentru a-l păzi pe evreu să se oprească din drumul nesfârșit al pocăinței, curățirii, și vindecării inimii. Am discutat aceste adevăruri în amănunt pe parcursul comentariului pe Evanghelia după Matei, unde am făcut referiri și la Ieremia cap.7. De aceea nu vom repeta cele comentate deja, ci ne vom lăsa conduși spre aspecte noi ale fenomenului analizat.

Templul devenise pentru evreii argumentul suprem că ei sunt bine în relația cu Domnul și că judecata nu are cum să vină asupra lor. Raționamentul era simplu: Dumnezeu locuiește în Templu în mijlocul lor, iar ei nu lasă Templul în paragină ca părinții lor, ci Îl cinstesc cu mare grijă pe Dumnezeul din Templu, împlinind cu grijă toate ceremonialurile cerute de Acesta. *Deci*

de ce ar fi supărat pe noi? Dacă nu am face ce este plăcut înaintea Lui, dacă nu i-am aduce jertfe, și cea mai frumos mirositoare tămâie din Seba, atunci, da, s-ar cuveni să ne pedepsească. Dar noi facem ce ne cere El, și cinstim Templul. Cum să ne pedepsească sau să ne lase în mâna vrăjmașilor noștri? Nu este El Dumnezeu Cel Atotputernic?

În ultima vreme am citit despre cultura babiloniană, asiriană și egipteană, despre zeii lor, templele lor și sistemul de jertfe din aceste temple. Există multe asemănări ritualice cu Templul de la Ierusalim. Dar diferența ține de ESENȚĂ. Aceste zeități aminteau în treacăt și de niște perceptive morale ce trebuiau respectate de popor, dar ESENȚIALUL cerut de acești zei era ca Templele lor să fie cinstite, ca ei să fie mereu hrăniți prin jertfe în aceste Temple, și ca ritualurile complexe și complicate de la aceste Temple să fie respectate întocmai. Dacă se făceau aceste lucruri, zeul era mulțumit și binecuvânta națiunea. Ei credeau că zeii au nevoie de jertfe pentru că le este foame și le este sete! Și se pune accent pe calitatea și numărul acestor jertfe. Și erau tot felul de ritualuri magice cu foarte multe detalii care trebuiau respectate ÎNTOCMAI! De asemenea se insista foarte mult pe lumea demonilor. Și în Egipt, dar mai ales în Babilon. Pericolul era văzut și în mânia zeului care nu era hrănit dar și în demoni. Zeul îi păzea de acești demoni. Iată pe scurt ce era în mentalul religios al vremii. Se pare că după Manase, acest mental s-a așezat și cu privire la Templu! Astfel, că degeaba a fost curățit Templul de idoli. Pentru că ei au fost acolo, poporul a asociat și Templul lui Yahweh cu această perspectivă. Astfel, Templul a fost curățit de idoli, dar Yahweh care a rămas acolo era perceput ca un Zeu căruia îi este foame și sete, care trebuie hrănit la vreme ca să nu se mânie, și să-i protejeze de demonii răului!

Astfel, nu suntem în situația în care Templul era perceput doar ca o mașină de spălat păcate. Știm că există și această posibilitate de a transforma harul în desfârnare, și anume: poporul să vină să își ceară iertare la Templul, și apoi eliberați de povara muștrărilor de conștiință, să păcătuiască în voie din nou cu nădejdea că vor fi din nou izbăviți de această povară la Templu. Există și această posibilitate de degradare a funcției Templului. Dar se pare că evreii din vremea lui Ieremia și apoi din vremea lui Isus ajunseseră într-o stare de degradare și mai mare. Accentul nu mai era pus nici măcar pe cererea de iertare, căci păcatul nici nu mai era perceput! Păcatul era definit doar în raport cu ceremonialul de la Templu. Dacă acesta nu ar fi fost respectat, s-ar fi putut vorbi de păcat! Dar cum acesta era respectat, pentru ce păcat să își ceară iertare? Căci Fariseul din plilda cu vameșul nu își cere iertare pentru a păcătui din nou, ci se vede neprihănit pentru că împlinește ritualul. Nici măcar nu are de ce să își ceară iertare.

Astfel pricepem că în v.10 expresia: *Suntem izbăviți!* Nu se referă la povara conștiinței lor, la mânia divină stârnită de încălcările de Lege ale poporului. Poporul celebra izbăvirea de demonii pustiei sau de mânia lui Yahweh care s-ar fi stârnit dacă El nu ar fi fost hrănit la vreme. Templul devenise o peșteră de tâlhari nu în sensul că acolo se vărsa povara păcatelor, ci în sensul că acolo se ANULA COMPLET ideea de păcat. Cum să scapi de povara păcatului fără să îți schimbi viața? Sunt două variante:

- a) Să găsești un loc unde să te eliberezi temporar de povara conștiinței.

b) Să anulezi noțiunea de păcat și astfel și orice muștrare din partea conștiinței!

Ambele variante sunt rele, nocive. Dar a doua înseamnă o stare de împietrire și de degradare mult mai mare ca prima. Căci în prima mai există noțiunea de păcat și muștrarea de conștiință. Dar în a doua acestea dispar. Căci păcatul e definit doar ca o încălcare a ritualului sfânt. Or dacă acesta e respectat, nu mai este nici păcat, și nici muștrare de conștiință. Or în această a doua stare se afla poporul, căci Dumnezeu nu le reproșează că ei păcătuiesc din nou după ce își cer iertare, ci că ei nu roșesc deloc, că nu recunosc deloc că ar fi păcat în ei. Ei împlinesc ritualul de la Templu, deci sunt desăvârșiți!

S-a ajuns la această performanță prin Manase. Căci idolii tocmai acest mental religios îl promovau. Câtă vreme acești idoli nu au pătruns în Casa Domnului, funcția Casei nu a putut fi pervertită în acest hal. Templul a fost neglijat dar nu a devenit el sursa VALIDĂRII păcatului din popor! Dar când Manase a umplut Templul cu idolii neamurilor și cu ritualurile acestora care presupuneau adesea jertfe de copii și orgii sexuale, atunci Templul a fost în mintea lui Israel asociat cu aceste practici, cu acest mental. Templul a fost curățit, dar mentalul s-a păstrat. Astfel, reforma lui Iosia se întoarce ca un bumerang împotriva poporului. Căci acesta împlinind acum cu strictețe ritualurile de la Templu, sunt și mai siguri că fac ce este plăcut înaintea lui Yahweh! Acum înțeleg de ce cel rău, prin Antiohus Epifanes a adus urâciunea pustirii în Locul Sfânt. Când a găsit fisura spirituală prin umplerea paharului păcatelor lui Israel, cel rău nu s-a grăbit să distrugă Templul, ci mai întâi la profanat, asociindu-l cu practicile idolatre ale vremii. În cele din urmă, de ce să distrugă cel rău Templul când acesta poate fi folosit atât de eficient pentru cufundarea și mai mult în împietrire a poporului! Este interesant că înainte de a fi distrus Templul este mai întâi profanat! Scopul final pare a fi totuși distrugerea Templului, a oricărui element care să aducă aminte de Yahweh, dar pentru a se ajunge în această fază finală, Templul trebuie mai întâi profanat, căci prin profanare poporul Domnului se cufundă și mai mult în păcat, și apoi urmează inevitabilul: nimicirea și a Templului și a poporului! Judecata lui Dumnezeu se revărsă asupra Templului ca măsură ultimă când acesta devine o peșteră de tâlhari! Și atunci cel rău vrea să facă Templul să devină o peșteră de tâlhari pentru ca Domnul să aducă peste el judecata.

Și acum înțelegem de ce în Apocalipsa Fiara mai întâi coabitează cu curva și o poartă pe umeri pentru ca de-abia apoi să o distrugă. Acum înțelegem de ce omul fărădelegii intră mai întâi în Templu, dându-se drept Dumnezeu! Deci în primă fază Anticrist va urmări să transforme Biserica într-o peșteră de tâlhari. Aceasta înseamnă nu doar ca să fie locul unde se șterg ieftin păcatele, ci locul în care se anulează ideea de păcat. Când Omul Păcatului e primit în Templu, e clar că ideea de păcat se anulează! Și astfel Templul Bisericii devine ce devenise Templul pe vremea lui Ieremia. Și astfel va urma inevitabilul: Fiara va ucide pe Curvă! Aceasta ar însemna că Biserica va fi nimicită fizic! Atât formele ei cât și reprezentanții ei vor fi uciși în văzul popoarelor. Și acesta va fi semnul pentru rămășița credincioasă că revenirea Mirelui e aproape, căci Curva din Apocalipsa e judecată prin fiară chiar spre finalul domniei fiarei!

Și într-adevăr, privind astăzi spre Biserică (incluzând aici în Biserică toate confesiunile care pretind a fi parte din Biserică), Templul nu a ajuns ÎNCĂ în starea din Ieremia 7. Dar e pregătit să ajungă. Trebuie doar să apară Omul Fărădelegii, acest al doilea Manase, care va da lovitura de grație Templului. E important să remarcăm că Manase este și el un prototip al anticristului. Căci 1,2 Împărați începe cu laitmotivul îndurării DIN PRICINA LUI DAVID, dar se încheie cu laitmotivul JUDECĂȚII: DIN PRICINA LUI MANASE. Expresia din pricina lui David se repetă în 1,2 Împărați doar până la Ezechia, adică înainte de Manase. Dar după Manase nu mai apare niciodată în 1,2 Împărați expresia: din pricina lui David. Însă ea este înlocuită de o altă expresie, care se repetă din ce în ce mai des: din pricina lui Manase! Manase reușește să facă opusul lui David și să stingă amintirea lui David. Manase este antidavidul! Dar David este prototipul lui Cristos! Deci și Manase este prototipul Anticristului și nu doar Antiohus Epifanes. Manase nu a fost el vasul prin care Templul a fost distrus. Acest vas a fost Nebucadnețar. Dar Anticristul e acela care se va și așeza în Templul lui Dumnezeu și va ucide pe Curvă.

7:12-15 – Amintirea destinului Casei din Silo

Templul nu mai fusese niciodată dărâmat. El fusese construit de Solomon și trecuseră aproximativ 300 de ani de când stătea în picioare în pofida păcatelor din Iuda. Inevitabilul s-a produs în mintea bolnavă a poporului și acesta a concluzionat: *Domnul nu-și poate nimici propriul Templu, după cum nu-și poate lepăda propriul popor! Cele 10 seminții au fost pedepsite, dar ele nu aveau Templu și nici nu veneau să se închine la Templu. Atâta vreme cât cinstim Templul, nimic nu ni se poate întâmpla! Iar noi suntem IUDA, seminția aleasă de Domnul să locuiască în ea. Nu suntem din cele 11 seminții unde Domnul nu a ales să locuiască!*

Într-adevăr e greu să profetești evenimente care nu au un precedent. Robia avea un precedent, dar nu și dărâmarea Templului. Dar cu toate acestea, Dumnezeu le invocă un precedent. Le arată că în istoria lui Israel exista un precedent. Din pricina ascultării lui Iosua (care era din Efraim), Dumnezeu a ales seminția lui Efraim și Silo ca loc unde să locuiască. Într-adevăr, Cortul Întâlnirii a fost așezat la Silo în Efraim după cucerirea țării. Dar știm ce a urmat. Fiii lui Eli au curvit chiar la Cort. Eli nu i-a dat pe mâna pedepsei. Eli a fost slab. I-a iubit prea mult. S-a temut că vor fi omorâți. Însuși poporul era și a devenit apoi și mai mult plin de necredință, idolatrie, răutate. Păcatul fiilor lui Eli a fost atras dacă vreți de răutatea poporului, și acest păcat făcut la Cort a amplificat răutatea din popor! Fiii lui Eli au fost astfel niște predecesori ai lui Manase. Seminția lui Efraim a fost martoră la păcatele fiilor lui Eli dar nici ea nu a luat atitudine. Vinovăția nu a fost doar a lui Eli, ci a întregii seminții. Și ce s-a mai întâmplat? Chivotul a fost luat din Cort de fiii lui Eli și dus pe câmpul de luptă. Iată că ei împreună cu poporul se raportau la Yhaweh ca la unul din zeii neamurilor. Iată unde s-a ajuns când păcatul a fost tolerat chiar în Cortul Întâlnirii. Și Chivotul a ajuns la Filisteni. Dumnezeu a părăsit astfel Casa de la Silo, căci chivotul era scaunul de domnie al Domnului, și urgiile de la Filisteni ne arată că Domnul nu părăsise chivotul. Dar dacă nu părăsise chivotul, El părăsise țara și Casa de la Silo. Și chivotul s-a întors în țară. Dar niciodată în Casa de la Silo sau în Efraim. După 20 de ani de rugăciuni fierbinți ale lui Samuel, poporul și-a adus aminte de chivot, de

Domnul adică. Dar chivotul tot nu s-a întors la Silo. Pentru că Domnul a lepădat Casa din Silo și seminția lui Efraim. Prin tolerarea păcatului chiar în casa Domnului, funcția Cortului a fost pervertită. Cortul era mai întâi de toate un loc al sfințeniei (vezi cartea Levitic). De aici pornea totul. Fiind un loc al sfințeniei astfel devenea un loc al ispășirii, al căinței, al schimbării și al adevăratei închinări. Dacă se pierdea atributul sfințeniei, se pierdea tot. Atributul sfințeniei se pierdea când păcatul era tolerat chiar în Cort. Consecința era inevitabilă: Dumnezeu era perceput exact ca un idol. Iar soluția devenea inevitabilă: pentru a-și reabilita Numele înaintea poporului Domnul trebuia să lepede Casa în care locuia și să aleagă un alt loc. Doar așa, poporul putea pricepe că Dumnezeu nu este un idol. Deci semnul că lepădarea era aproape era tocmai tolerarea păcatului în Casa Domnului și pierderea atributului sfințeniei. Or tocmai acest lucru se întâmplase în timpul lui Manase, apoi în timpul lui Amon și în prima parte a domniei lui Iosia. Și Ieremia 7 atrage atenția că Templul din Ierusalim devenise și el o peșteră de tâlhari, cum devenise și Silo. Silo era un precedent. Deja știm ce se va întâmpla: Domnul va lepăda Templul din Ierusalim și seminția lui Iuda, exact cum a lepădat Casa de la Silo și seminția lui Efraim! Căci cum a ales Domnul pe Iuda? De fapt Domnul a ales pe David din pricina credinșiei lui. Și din pricina lui a acceptat să locuiască la Ierusalim, cetatea lui David. Nu s-a întors în Cortul Întâlnirii făcut după Lege, ci a ales să vină într-un alt Cort în Ierusalim... De ce? Din pricina lui David! Ascultarea și credinșia face mai mult decât jertfele, formele. Căci Dumnezeul Leviticului este mai întâi de toate un Dumnezeu Sfânt. Chiar înainte de a fi iubire, este mai întâi un Dumnezeu sfânt. Căci iubirea Lui nu poate fi înțeleasă în afara sfințeniei Sale. Și în contextul idolatru al vremii în care zeii erau imorali și tolerau chiar porunceau imoralități, primul atribut care lipsea din raportarea la Divinitate era tocmai sfințenia. Dar acea sfințenie totală, morală, care urăște toate păcatele și toate formele subtile ale acestora. După cum Dumnezeul ce sfânt a lepădat Casa aleasă din pricina lui Iosua, la fel va lepăda și Casa aleasă din pricina lui David. Iată că exista un precedent clar în istoria lui Israel care spulbera mitul că Domnul nu-și poate distruge propria Casă atâta vreme cât jertfele nu lipsesc de pe altar. Jertfele erau prezente și în vremea lui Eli. Totuși Casa din Silo a fost lepădată.

Mă cercetează faptul că SFINȚENIA este primul atribut al Cortului Întâlnirii. Lucrul acesta este cât se poate de clar în Levitic. Totul e în jurul sfințeniei celui ce locuiește în Cort. Nu iubirea, nu harul, ci mai întâi sfințenia. Chiar dacă Domnul e iubire și mai întâi îndurare și apoi judecată (vezi Exod 34), El este mai întâi de toate sfânt. Căci iubirea și îndurarea sa nu pot fi pricepute fără înțelegerea sfințeniei Sale. Deci dacă cineva nu ar ști nimic despre Domnul, despre caracterul Său, primul atribut de care ar trebui să îi vorbim pare a fi SFINȚENIA SA și de-abia apoi vom ajunge la iubire, har, îndurare, judecată etc. Deci prima funcție a Casei Domnului este să reveleze SFINȚENIA lui Dumnezeu și să scoată prin contrast la iveală urâciunea tuturor păcatelor noastre. Doar în acest context dreptatea și judecata Sa, iertarea și harul, iubirea și îndurarea Sa, răbdarea și demnitatea Sa, capătă SENS. Dar dacă acest atribut e afectat atunci toate celelalte atribute își pierd adevărata semnificație.

Oare cum se reflectă acest lucru în întâlnirile cu frații? Căci Domnul locuiește în fiecare din noi dar mai ales printre noi, și mai ales când doi sau trei se întâlnesc în Numele Lui. Yahweh locuia în toată țara, dar mai ales la Templu. De acolo radia prezența Sa în toată țara. La Cort învățai cum să trăiești în prezența unui Dumnezeu Sfânt. Lecția învățată la Cort o duceai mai departe în seminția de unde veneai. Dar dacă la Cort ratai lecția, atunci nu aveai vreo șansă să o aplici în alt loc al țării. Deci întâlnirile cu frații ar avea ca scop principal să ne reveleze sfințenia lui Dumnezeu și apoi să ne învețe cum să trăim în prezența unui Dumnezeu Preasfânt. Și din acest punct de vedere, căința, iertarea, iubirea, harul, credincioșia, ascultarea... toate celelalte elemente ale Evangheliei se vor așeza la locul lor. Dar acesta e punctul de pornire. La Sinai și apoi la Cortul Întâlnirii prima lecție este despre SFINȚENIA lui Dumnezeu. Cartea Evrei ne învață că în Noul Legământ prima lecție rămâne aceeași și intensitatea ei nu se diminuează, ci DIMPOTRIVĂ crește nespus de mult. Să citim din Evrei 13:

18. Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună,
19. nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel că cei ce l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească,
20. (pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: „Chiar un dobitoc, dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata”.
21. Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: „sunt îngrozit și tremur!”)
22. Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui Viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor,
23. de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți,
24. de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.
25. Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci, dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, **cu atât mai mult** nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri,
26. al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.”
27. Cuvintele acestea „încă o dată” arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină.
28. Fiindcă am primit, dar, o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie **și cu frică**,

29. fiindcă Dumnezeu nostru este „un foc mistuitor”.

Deci primul rol al întâlnirii laolaltă este să contemplăm sfințenia lui Dumnezeu înaintea căreia să descoperim noi fațete și noi adâncimi ale păcatului din noi, să ne căim cu amar și să căutăm prin credință și cunoașterea Celui Preasfânt harul și vindecarea pentru acele păcate. Și acest proces al cercetării de sine, al căinței și al sfințirii nu doar că trebuie să nu se oprească niciodată, dar trebuie să crească. Cu alte cuvinte, cu cât timpul trece să ne vedem în mijlocul fraților MAI PĂCĂTOȘI și mai în nevoie de har, de iertare, de mântuire, de vindecare. Iată ce ne spune despre acest lucru Ioan:

5. Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.

6. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul.

7. Dar dacă umblăm în lumină,

după cum El însuși este în lumină,

avem părtășie unii cu alții;

și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.

8. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.

9. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.

10. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.

(1 Ioan 1:5-10)

De ce după ce avem părtășie unii cu alții, sângele lui Isus ne curățește de orice păcat? Pentru că părtășia unii cu alții ne aduce în prezența Dumnezeului Cel Preasfânt, în prezența căruia ne descoperim mai mult păcătoșenia și apoi apelăm la iertarea prin sângele lui Isus. Dar nu ne oprim aici, ci vom face apel la schimbare prin cunoașterea lui Isus Hristos (vezi continuarea textului în 1 Ioan cap.2a).

Deci scopul principal al întâlnirii laolaltă, al întâlnirii cu Dumnezeu în prezența fraților este cercetarea PROPRIEI inimi bolnave și păcătoase înaintea sfințeniei lui Dumnezeu. Cercetarea duce la căință, și căința la vindecare. Să ne aducem aminte de Corinteni. Ei pervertiseră funcția Templului. La fel ca și generația din Ieremia, ei se întâlneau nu ca să devină mai buni, ci mai răi! Iată că ei au reușit în câțiva ani să facă ceea ce Israelul a reușit după câteva sute de ani, adică să pervertească funcția Templului și să transforme Sursa sfințirii în Sursa amplificării păcatului din viața lor! Dar cum a fost posibil acest lucru în Biserica din Corint? Au

tolerat în Biserică PĂCATE vizibile și grave (curvarul din Corint), și apoi au deturnat scopul întâlnirilor laolaltă. Ce lipsea din aceste întâlniri? Pavel ne explică în 1 Corintieni 11 când vorbește despre Cină. Lipsea însuși actul cercetării inimii, al judecării propriei inimi înaintea sfințeniei lui Dumnezeu. Și cum să vadă Corinteni sfințenia lui Dumnezeu, când curvarul din Corint era tolerat ca frate în mijlocul lor în ciuda unui păcat urâcios, vizibil, știut de toți. Totul începe de la punerea în umbră a atributului sfințeniei lui Dumnezeu. Acesta poate fi pus în umbră prin diverse moduri:

- Tolerarea unui păcat clar, vizibil, persistent în mijlocul comunității;
- Nu se mai predică despre sfințenia lui Dumnezeu și împotriva păcatului în toate formele sale subtile și adânci;
- Defocalizarea de la cercetarea propriei inimi înaintea lui Dumnezeu. Această a treia modalitate mi se pare foarte subtilă și mă regăsesc în ea foarte bine. Se schimbă prioritățile. Prioritatea numărul unu la întâlnirea cu frații nu mai este întâlnirea cu Dumnezeu cel preasfânt cu scopul cercetării propriei inimi. Acest lucru trece pe locul doi sau trei până se diminuează căci sunt altele care devin prioritățile. Aceste false priorități pot fi:
 - Preocuparea pentru mântuirea oamenilor: mă întâlnesc cu frații să mă rog pentru mântuirea celor ce nu-l cunosc pe Domnul; sunt atent la invitați, în timpul programului mă gândesc mereu la ce e în mintea lor... și nu mai aud glasul Domnului pentru mine.
 - Preocuparea pentru schimbarea fraților: mă gândesc că mesajul predicii se potrivește foarte bine pentru X sau Y... sau dacă eu sunt cel ce predică mă chinui ca predica să producă cercetarea și schimbarea în inimile fraților... mă întreb mereu dacă EI au înțeles mesajul predicii....
 - Socializare: mă bucur că mă pot întâlni cu frații să văd ce au mai făcut...
 - Preocuparea pentru calitatea slujirii mele... dacă predic, sunt atent la calitatea predicii, dacă sunt în Shekinah sunt foarte atent la performanța muzicală, dacă sunt la SLIM sunt foarte preocupat de calitatea sunetului....
 - Și mai sunt multe altele. Bruiaje și false priorități...

Nu înseamnă că nu e și ceva bun în cele mai de sus, dar acestea nu trebuie să ocupe locul întâi. Ci dimpotrivă să se subordoneze în mod natural priorității de grad zero când mă întâlnesc cu frații: cercetarea propriei inimi păcătoase înaintea Dumnezeului Preasfânt care coboară în mijlocul nostru când ne adunăm în Numele Lui. Mântuitorul Însuși ne învață care ar trebuie să

fie reacția noastră DE FIECARE DATĂ când intrăm în Templul Domnului:

9. A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți.
10. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu, și altul vameș.
11. Fariseul stătea în picioare și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrești, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta.
12. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.”
13. Vameșul stătea departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”
14. Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit; și oricine se smerește va fi înălțat.”

(Luca 18:9-14)

Dacă după întâlnirea cu frații nu cădem în genunchi înaintea lui Dumnezeu spunând ca Iov de altădată...:

5. „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut.
6. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.”

...ceva nu este în ordine. Căci întâlnirea cu frații nu ne mai conduce în prezența unui Dumnezeu Preasfânt care să ne îngrozească, să aducă căință și frică de Domnul, să aducă un strigăt disperat după iertare și har. În acest sens rolul predicării este de a înălța cât mai mult standardele sfințeniei lui Dumnezeu, de a arăta cât de frumos este Domnul, cât de desăvârșit este El, neuitând că ne cere să fim desăvârșiți ca El, și orice lucru din noi care nu este ca El, este un păcat urăcios vrednic de mânia Sa eternă!

Mă văd bolnav.... căci când sunt singur în fața Scripturii trăiesc din ce în ce mai des și mai profund această experiență de a fi condus mai mult în prezența sfințeniei lui Dumnezeu, de a mă scârbi mai mult de mine și de a striga și mai mult după harul transformării. Dar la întâlnirile cu frații nu e tot timpul așa... căci preocuparea mea pentru cercetarea inimii lor sau bruiajul vizibilului și contactele vizibile cu frații mă defocalizează de la auzirea glasului Domnului pentru propria inimă; am nevoie de vindecare, am nevoie să învăț să ajung în prezența sfințeniei lui Dumnezeu în mijlocul fraților mei. Am nevoie să reabilitez funcția Templului în viața mea. De ce intru atât de simplu și ușor în prezența lui Dumnezeu când sunt singur? De ce intru mai greu când sunt cu frații mei? Oare nu unde sunt doi sau trei sunt adunați în Numele Lui prezența Domnului e mai vie? Oare Templul Domnului nu înseamnă mai degrabă un Trup decât un singur mădular? Unde se blochează procesul? Unde e rădăcina problemei? Care sunt minciunile care

mă robesc la acest capitol? Scoate, Tu, Doamne, la iveală boala, minciuna. Iartă-mă și curățește-mă până în adâncul ființei mele.

7:16-20 – Tu nu mijloci pentru poporul acesta

Dacă Templul a fost pervertit, dacă starea celor din Iuda a ajuns ca aceora din Efraim, mai este vreo speranță de vindecare? Acest pasaj pare să ne indice că nu. Este un pasaj șocant în care Dumnezeu nu doar că îl descurajează pe Ieremia să se roage pentru popor, dar îi poruncește să nu se mai roage. Îi comunică faptul că mijlocirea sa e total inutilă. Dar cum e posibil acest lucru? Căci Samuel, care a trăit și el într-o generație apostată (de fapt contemporan cu lepădarea Casei de la Silo) spune într-o împrejurare: **De parte de mine păcatul să nu mai mijlocesc pentru voi!** Și noi adesea, când oamenii se cufundă în păcat și resping vorbele noastre și mărturia vieții noastre, spunem: *vom continua să ne rugăm pentru cutare*. Dar iată că aici Dumnezeu îi cere lui Ieremia să nu mijlocească. Oare este un test pentru Ieremia ca în Exod 32 când Dumnezeu îi spune lui Moise: *lasă-Mă să nimicesc poporul!?* Căci în Exod 32 Dumnezeu vroia ca Moise să mijlocească și l-a testat prin acele vorbe arătându-i doar urgia și mânia din Inima Sa și lăsându-l pe Moise să își aducă aminte și de îndurarea din inima Sa și să mijlocească PRIN CREDINȚĂ în pofida urgiei pe care o vedea în Domnul în acele momente. În Ieremia pare să fie vorba de altceva... Tema interdicției de a mijloci este doar introdusă în capitolul 7. Aici nu avem foarte multe detalii de aceea nu vom face decât să sesizăm problema. Dar pe parcursul următoarelor capitole vom reveni la această temă. Acum vom enumera doar câteva posibile ipoteze explicative ale interdicției:

- a) Dumnezeu îl testează pe Ieremia ca pe Moise în Exod 32 și de fapt îl provoacă să mijlocească.
- b) Efectiv se ajunsese într-un moment de împietrire așa de mare a poporului încât rugăciunea, mijlocirea era efectiv inutilă, chiar o risipă, o pierdere de vreme.
- c) Nu actul mijlocirii în sine, ci MODUL în care mijlocea Ieremia era greșit. Domnul îi cere să nu mijlocească în felul în care mijlocea, pentru ca apoi, să descopere un cu totul alt fel de a mijloci.

Vreau să studiez pasajul fără prejudecăți, și să iau în considerare TOATE variantele de mai sus. Pe măsură ce vom studia următoarele capitole vom vedea care din variante este mai susținută de text.

Interdicția din v.16 e urmată și de o explicație (v.17-20). În această explicație se insistă pe starea de păcat a poporului care chema asupra lor mânia aprinsă a lui Dumnezeu. Din această pricină, mijlocirea nu are sens. Pentru ce mijlocea Ieremia? Dacă mijlocea pentru amânarea, anularea pedepsei, făcea el oare bine? În cele din urmă și Moise a mijlocit pentru amânarea pedepsei în Exod 32... pentru a se da timp poporului să se pocăiască. Moise nu a mijlocit pentru pocăința poporului, ci mai întâi pentru amânarea pedepsei. Oare acum nu mai era loc pentru

amânarea pedepsei? Ieremia 5:1 ne arată că da. Dar dacă Ieremia mijlocea pentru pocăința lor? Are sens rugăciunea pentru pocăința cuiva? Cum operează această rugăciune? Avem exemple de astfel de rugăciuni în Biblie?

Ieremia 5:1 ne arată că pedeapsa mai putea fi amânată, dar nu neapărat pe calea insistenței în mijlocire, ci doar pe calea devenirii, a transformării vieții unui singur om. Accentul era pus nu pe actul mijlocirii, ci pe calitatea vieții unui om. Oare aceasta nu era unda pe care nu o prindea Ieremia? Că de fapt Domnul așteaptă TRANSFORMAREA vieții lui, și nu neapărat lacrimile lui sau o insistență acerbă în mijlocire pentru popor din parte acestuia? Oricum, dacă Ieremia avea pe Moise sau Samuel ca model al mijlocirii, porunca Domnului din 7:16 cred că l-a surprins și chiar l-a tulburat. Marea surpriză pe care noi o vom avea în acest capitol este că Domnul care îi cere să nu mai mijlocească, îi poruncește să **VORBEASCĂ** în continuare poporului! Or de la acest paradox se nasc marile întrebări legate de rolul și funcția lui Ieremia. Dar înainte să analizăm acest paradox să spunem câteva cuvinte și despre următorul pasaj.

7:21-23 – La ieșirea din Egipt Domnul nu a vorbit lui Israel despre jertfe, ci despre ascultarea de poruncile Domnului

Yahweh știa că Israel a ieșit din Egipt cu mentalul influențat de cultura idolatră a Egiptenilor. Dumnezeu îi scosese din Egipt ca să-i slujească. Dar în ce consta slujirea? Evreii se așteptau probabil ca Yahweh să le vorbească despre tipurile de jertfe pe care El le dorește ca hrană. Dar primul lucru pe care Yahweh îi învață în pustie este că ei au nevoie de hrană și că El este Cel care le face rost de hrană. Deci dacă Yahweh se îngrijește de hrana unui popor de câteva milioane, e absurd să crezi că El are nevoie de la acest popor de hrană prin jertfe pentru a fi slujit și mulțumit. Și Domnul îi aduce pe Sinai unde le vorbește despre SFINȚENIA SA și le dă cele 10 porunci (Exod 20) care apoi sunt detaliate în capitole 21-23. Moise transmite toate aceste porunci poporului. Aceste porunci nu se axează pe jertfe, ci pe o viață sfântă, dreaptă, curată, morală, trăită înaintea unii Dumnezeu sfânt și care vizează TOATE domeniile vieții, de la cele mai vizibile și importante, la cele mai ascunse și subtile. Yahweh nu le-a propus câteva repere morale, ci o viață morală desăvârșită. Și zeii Egiptului mai promovau pe ici pe colo elemente generale de moralitate sau dreptate, dar accentul rămânea tot pe cinstirea Templelor lor și aducerea de jertfe acolo. Yahweh însă nu le spune nimic deocamdată despre CORT și jertfele aferente, ci le vorbește despre o sfințire în toate domeniile vieții, sfințire motivată de însăși sfințenia lui Dumnezeu în prezența căreia erau chemați să trăiască. Și e ESENȚIAL să observăm că LEGĂMÂNTUL se încheie cu poporul în EXOD 24 pe baza legilor revelate în Exod 19-24. Cu alte cuvinte CORTUL și jertfele nu sunt incluse în CONDIȚIILE pe care poporul trebuie să le îndeplinească pentru a fi fideli legământului. Lucrurile sunt FOARTE clare. Yahweh așteaptă de la ei o viață sfântă după chipul și modelul sfințeniei Sale! Nimic despre Cort și jertfe. Legământul e încheiat în cap.24. De-abia APOI în a doua parte a Exodului Domnul dăruiește CORTUL și apoi în Levitic revelează sistemul de jertfe. E important să înțelegem că Domnul nu renunță nici la ideea de Templu, nici la ideea de JERTFE. Dar așa cum e lesne de intuit le conferă o cu totul altă semnificație decât cea din cultura idolatră a popoarelor. CORTUL devine

SPRIJINUL, RESURSA principală pentru împlinirea CONDIȚIILOR legământului revelat în Exod 20-23. Dar RESURSA nu poate substitui SCOPUL: împlinirea Legii! Dar ce a făcut Israel? Măcar că Domnul le-a vorbit atât de clar în Exod și le-a arătat că roada așteptată de El este împlinirea Legii și că Cortul și jertfele reprezintă RESURSA pentru împlinirea Legii, ei au spus că Jertfele și Cortul reprezintă SCOPUL, UNICUL SCOP, marea așteptare a lui Yahweh de la ei. Yahweh este astfel perceput ca oricare din idolii Egiptului! Nu intrăm în detalii, dar CORTUL era marea resursă, căci el revela SFINȚENIA lui Dumnezeu care îi motiva la ascultare, și pentru că oferea și IERTAREA prin moarte pentru toate resturile lor inevitabile în împlinirea condițiilor legământului. Echilibrul dintre HAR și SFINȚIRE e desăvârșit! Dar Israel a călcat în picioare acest echilibru, și toată această frumoasă pedagogie din cartea Exodului, și astfel au transformat LOCUL sfințirii, în LOCUL adâncirii în păcat! Ce trist!

Deci după ce pune diagnosticul în prima parte a capitolului, Domnul le dă două mari resurse pentru a reabilita funcția Casei Domnului. Ambele se găsesc în trecut: prima vizează destinul Casei Sale din Silo, iar a doua încheierea Legământului de la Sinai, începutul relației. Domnul nu vrea doar să pună diagnosticul, dar să și reabiliteze funcția Templului. Urmează o a treia resursă: vorbirea prin prooroci.

7:24-28 – Vorbirea prin prooroci respinsă de popor și acum continuată de Ieremia

A treia resursă pentru reabilitarea Casei Domnului este reamintirea slujbei PROOROCILOR din TOATĂ istoria lui Israel. Din prima zi a relației lui Israel cu Yhaweh Domnul le-a trimis prooroci pentru a-i înștiința atunci când ei se vor abate de la legământ și vor înlocui ascultarea de Lege cu Jertfele. Iar ascultarea de Lege nu însemna a trăi de AZI desăvârșit, ci așa cum arată în detaliu în predica de pe munte (vezi comentariul pe Matei cap.5-7), însemna un proces progresiv al transformării prin har după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, proces care nu se încheia niciodată. Dar ce a făcut Israelul din vremea lui Isus? Nu a renunțat de tot la partea morală a Legii. Au redus-o însă la lucrurile mari, vizibile, accesibile și apoi au plusat în partea de JERTFE și RITUAL de la Templu sau din viața de zi cu zi. Iar Mântuitorul le spune: ***Milă voiesc și nu jertfe!*** aducându-le aminte exact de principiul de la Sinai explicat acum atât de bine de Ier.7:22-23. Domnul știa că din pricina culturii religioase idolatre a popoarelor vecine, aceasta va fi marea ispită a lui Israel. De aceea, pe muntele Sinai a fost foarte atent și precis ca să le explice ***AȘTEPTĂRILE SALE*** de la ei. Dar nu a făcut doar atât. De fiecare dată când ei s-au abătut și au început să înlocuiască împlinirea Legii (Mila) cu ritualul de la Cort (cu jertfele!), El le-a trimis IMEDIAT, din prima, zi, dis de dimineață PROOROCI care să le atragă atenția. Cu alte cuvinte, nu a așteptat ca boala religiozității să se adâncească și împietrirea poporului să crească și APOI le-a trimis prooroci. Nu, ci le-a trimis din prima zi, dis de dimineață. Și proorocii au fost cum am comentat și cu alt prilej SLUJITORII SĂI, cei mai duhovnicești oameni din vechime. Pe toți oamenii după inima Sa El nu i-a trimis în istorie în sânul altor popoare, ci i-a trimis în Israel pentru a fi prooroci ai Săi. Toate vârfurile spiritualității de dinainte de Hristos se găsesc în Israel și nu la alte popoare. În Noul Testament, lucrurile se schimbă. Iată că acum Domnul nu le aduce aminte doar de SINAI, și doar de destinul Casei Sale de la Silo, ci

și de TOȚI proorocii (reținuți de istoria lui Israel) care au adus multe înștiințări și au făcut multe profeții care s-au împlinit de altfel cu mare precizie prin pedepsirea lui Israel și apoi a lui Iuda în istorie. Iar Ieremia nu făcea decât să continue această vorbire prin PROFEȚI, acest har suplimentar care nu era trecut în Lege. Căci Legea nu spunea: dacă nu ascuți Legea și refuzi glasul profeților vei fi pedepsit. Ci doar dacă nu ascuți Legea vei fi pedepsit. Totuși, Domnul trimite zeci de profeți înainte să aducă pedeapsa. Primul profet fiind însuși Moise. Și ce profet! Cu câte semne și minuni! Și ce carcater! Și totuși nu au luat aminte.

Iată deci cele trei mari resurse prin care funcția Casei Domnului ar putea fi reabilitată:

- a) Amintirea judecății lui Dumnezeu din trecut peste Casa Sa când aceasta Și-a pierdut funcția. (Silo)
- b) Amintirea ÎNCEPUTULUI relației, termenilor inițiali ai Legământului, unde sunt precizate CLAR așteptările lui Dumnezeu de la poporul Său.
- c) Amintirea glasurilor PROOROCILOR care au atras mereu atenția la pervertirea funcției Templului!

Aceste trei resurse sunt date și Bisericii!

- a) Căci Noul Legământ cu Biserica dintre Neamuri este încheiat tocmai în contextul și din pricina lepădării lui Israel și a casei Domnului de la Ierusalim. Israel a transformat Casa Domnului într-o peșteră de tâlhari. De aceea a fost lepădat! Toate Evangheliile vorbesc despre judecarea lui Israel și a Casei de la Ierusalim. În Romani 11 Pavel ne atrage atenția că dacă legământul a fost rupt cu Israel (ramurile firești) va fi desigur rupt și cu Biserica dintre Neamuri (ramurile sălbatic!). Deci Biserica are un PRECEDENT cât se poate de clar și cât se poate de relevant pentru ea! Cât de departe de adevăr sunt vocile care spun că aceste pericole erau valabile doar în vechime și că acum în Noul Legământ lucrurile stau altfel. Da, stau altfel căci acum MÂNIA SA se aprinde MAI REPEDE! (vezi epistola către Evrei).
- b) Când Isus încheie Noul Legământ cu cei 11 ucenici la Cina cea de taină, nu le vorbește despre studii biblice, ritualuri, întâlnirile cu frații. ci despre roada iubirii, despre marea și singura Poruncă și așteptare a Domnului de la Biserica Sa: ***să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu!*** Mântuitorul ne-ar întreba: *Când v-am vorbit Eu în Ioan 13-17 despre rugăciuni, posturi, studii biblice, întâlnirile cu frații etc? Nu v-am vorbit DOAR despre porunca iubirii? Și nu v-am vorbit doar de o formă limitată de iubire sau moralitate, ci v-am poruncit să vă iubiți EXACT CUM v-am iubit Eu!*
- c) Având revelația din vechime suntem martori la vorbirea Domnului prin proorocii vechi-testamentari, vorbire continuată apoi de apostolii Noului Legământ. Desigur

rămâne întrebarea dacă principiul vorbirii prin profeții ACTIVI în TOATĂ istoria lui Israel rămâne valabil în TOATĂ istoria Bisericii?

Să dezvoltăm punctul C. Nu vorbim despre CONTINUAREA revelației încheiată în Hristos. Atragem atenția că nu toți proorocii din Istoria lui Israel au fost incluși și au făcut parte din revelația progresivă a Scripturilor vechi-testamentare. Mulți din ei sunt menționați doar sporadic în Vechiul Testament și alții deloc. Deci funcția profetică din Israel viza în primul rând avertizarea poporului pentru păcatele lor și APOI aceea de a revela Scripturile vechi-testamentare. Domnul a folosit pe profeți și ca VASE pentru a-și revela planul Său cu Mesia. Dar această lucrare a devenit necesară tocmai prin NEASCULTAREA lui Israel. Și de aceea nu este întâmplător că tocmai prin profeții prin care mustră pe Israel Domnul, a revelat Scripturile vechi-testamentare. Căci dacă Israel asculta de la început, Mesia venea mai repede și înnoia mai repede toate lucrurile. Nici istoria lui Israel nu avea să fie așa de lungă și nu ar mai fi fost nevoie nici de o perioadă a Bisericii, și nici de prevestirea mai dinainte a faptului că Israel va respinge pe Mesia etc. Dar din pricina neascultării lui Israel se naște această revelație complexă a Scripturilor vechiului testament prin care sunt date și mai multe informații despre Mesia pentru a fi recunoscut și mai ușor, dar prin care se anticipează marea schimbare de plan prin alegerea Bisericii dintre Neamuri.

Dar funcția profetică a însemnat în primul rând mustrarea lui Israel și apoi revelații mesianice noi. Pentru că revelația s-a încheiat în Hristos și temelia a fost pusă complet și odată pentru totdeauna de APOSTOLI, noi nu așteptăm revelații mesianice noi, ci rămânem la ce este scris în Vechiul și Noul Testament, revelația specială este COMPLETĂ. Dar funcția de mustrare prin prooroci mai rămâne valabilă în Biserică la fel cum era în Israel? A trimis Bisericii Domnului în fiecare secol și în fiecare deceniu vase prin care a mustrat Biserica neascultătoare și a chemat-o la căință? Cum se împlinesc această funcție în Noul Testament, în Biserică? Căci Biserica nu mai este un popor, cu o structură piramidală, ci e formată din mai multe Biserici locale. Cunoscând inima lui Dumnezeu, cred că El nu a renunțat la glasul profetic pentru Biserică! Dar cred că acest lucru nu mai poate funcționa la nivel global, universal ca față de Israel. Ci mai degrabă la nivelul fiecărei Biserici locale. Căci Pavel, apostolul Neamurilor a căutat să vestească Evanghelia unde nu fusese vestită și s-a ferit să intre pe ogorul altuia! Dar pentru Bisericile plantate de el și-a împlinit și funcția **de profet** avertizându-i atunci când s-au abătut de la Domnul! Și când folosesc cuvântul PROFET (care are și alte semnificații în Noul Testament) mă refer la rolul de avertiza o Biserică locală pentru neascultările ei. Ioan a devenit un astfel de profet pentru cele 5 Biserici din Apocalipsa care se abătuseră de la Domnul! Se pare că și plantarea unor Biserici noi, vii, pot împlini acest rol profetic. Domnul poate păstra câteva vase sfinte ca în Sardes prin care să cerceteze pe cei în moarte spirituală sau poate pune în vecinătatea lui Sardes o Biserică vie ca Filadelfia care (doar prin MODELUL ei!!!) să fie o cercetare și o mustrare. La nivel individual sunt frații care ne mustră când păcătuim (vezi Matei 18). Mai complicat este la nivel mai mare de înțeles funcția profetică. Atenție să nu facem erori. Schimbarea legămintelor înseamnă și schimbări în natura funcțiilor. La fel cum nu mai avem

proeții ca în vechime, la fel e posibil să nu mai avem prooroci exact ca în vechime. Funcția preoției aronice nu se pierde. Dar ea este luată de Isus Hristos. Funcția preoției lui Israel e luată de Biserică. Ce se întâmplă cu funcția profetică? Ea este păstrată, dar se împlinește DIFERIT. În Noul Testament găsim funcția și darul de profet în Biserică. Semnificațiile sunt însă diverse și cu accente DIFERITE față de Vechiul Testament. E esențial să avem în minte ANSAMBLUL Noului Testament, să rămânem la ce este scris, să sesizăm elementele din vechime care NU MAI SUNT valabile în Noul Testament, și elementele din Noul Testament NOI față de cele din Vechiul Testament. Iată câteva posibile concluzii:

- i) Funcția profetică ca și **CONTINUARE ȘI COMPLETARE a revelației mesianice** este împlinită de Isus Hristos, apostoli, și autorii Noului Testament. Această funcție profetică se împlinește pe deplin în secolul întâi. Ea nu mai este valabilă apoi. Noi nu putem decât să aprofundăm REVELAȚIA primită, dar NU să o completăm.
- ii) Funcția profetică ca și **mesaje speciale și specifice primite direct de la Dumnezeu atât pentru călăuzirea specială** a unor lucrători cât și pentru călăuzirea specială a unor Biserici locale rămâne valabilă. Nu TOȚI credincioșii din Noul Testament au acest dar însă sunt unele mădulare care primesc mesaje directe și clare din partea lui Dumnezeu. Petru primește porunca de a merge la Corneliu, Anania pronunța de a-l încuraja pe Saul, Agab proorocește o foamete și apoi prinderea lui Pavel în Ierusalim, Pavel e înștiințat să nu vestească (încă) Evanghelia în Bitinia etc. Nu toți au acest dar și nici nu suntem îndemnați să căutăm toți acest dar. Unii rămân doar receptori ai acestor mesaje.
- iii) **Funcția profetică generală ca dar al vorbirii cuvintelor lui Dumnezeu în părtășia cu frații.** Despre acest lucru ne vorbește Pavel în 1 Cor.14. Aici el ne îndeamnă ca toți să umblăm mai ales să proorocim. Este ce se întâmplă în bisericile noastre de casă la părtășie și la studiu. Aici pare a fi un element de NOUȚATE pe care Evrei 8 îl explică prin expresia: Și nu vor mai învăța unii pe alții (făcând aluzie probabil la leviți și preoți, singurii deponitari legitimi ai Torei) ci toți vor cunoaște pe Domnul de la cel mai mic până la cel mai mare.
- iv) **Funcția profetică de MUSTRARE** (cea despre care vorbește și Ieremia 7) se păstrează. Se împlinește la nivel individual prin mustrarea fraților (Matei 18) și se împlinește la nivelul Bisericilor locale (doar!) prin intervenția legitimă a lucrătorilor legitimi din acea lucrare. Pavel este exemplul. El își joacă rolul profetic de mustare DOAR peste Bisericile plantate de el, și atâta vreme cât acestea păstrează canalul de comunicare cu el. Funcția profetică se împlinește deci la nivelul Bisericii locale prin autoritățile legitime ale acelei Biserici. Acestea sunt prezbiterii. Dacă aceștia nu își împlinesc lucrarea nu găsim nici un exemplu în Noul Testament în care alt mădular să fie chemat să fie o voce PUBLICĂ care să

mustre prezbiterii. Cei credincioși din Sardes nu sunt chemați să facă pe profeții vechi-testamentari. Nu e chemarea, rolul lor, nu e responsabilitatea lor. Nici Biserica din Filadelfia nu e chemat să facă pe proorocul de tip vechi-testamentar față de Biserica din Sardes. Rămășița din Sardes și Biserica din Filadelfia împlinesc această funcție de mustare și cercetare doar prin MODELUL VIETII LOR. Iată aici marea diferență față de istoria lui Israel: când Israelul era o națiune compactă, cu o structură piramidală, iar proorocul avea o funcție PUBLICĂ la nivel național rostind mesaj ÎMPOTRIVA autorităților apostate. Așa ceva nu mai găsesc în Noul Testament. Nu mai găsesc mesaje de mustrare adresate către Biserica Universală, nici profeți trimiși de o Biserică locală pentru altă Biserică locală etc. Apoc.1-3 CLARIFICĂ ce Nu se păstrează din funcția profetului vechi-testamentar. Doamne, ajută-ne să rămânem la ce este scris și să nu ne trezim că împlinim o funcție profetică când nu Tu ne-ai chemat sau prin CĂI sau MODALITĂȚI care nu mai sunt valabile sau relevante în Noul Legământ. Și chiar în Vechiul Legământ nu puteai fi profetul care muștră doar dacă auzai vocea lui Dumnezeu care te trimitea. David nu s-a apucat nici să muștre pe Sau, și nici pe Israel. Nu era acesta rolul și chemarea sa. Acesta era rolul lui Samuel. David trebuia să fie credincios Domnului și ATĂT!

Iată o posibilă APLICAȚIE intitulată: *ce faci când o vezi pe Izabela în Biserică?*

- a) Dacă o vezi în Biserica Universală – nu e treaba ta să iei atitudine... poți să te căiești, să îți sfințești mai mult propria viață în acel domeniu și să vorbești despre ea cu frații tăi din Biserica ta locală.
- b) Dacă o vezi în altă Biserică locală – nu e treaba ta să iei atitudine... poți să te căiești, să îți sfințești mai mult propria viață în acel domeniu și eventual DACĂ ai o relație cu o autoritate din acea Biserică sau cu un mădular de acolo, și acesta te întrebă sau se deschide subiectul... îți poți spune UMIL, cât îți se cere părerea...
- c) Dacă o vezi în propria Biserică locală în care ești mădular și nu prezbiter... o muștri (dacă mai e cazul, dacă situația nu e deja prea gravă...) și să spui prezbiterilor.... apoi e treaba lor!
- d) Dacă o vezi în Biserica locală în care ești prezbiter.... vorbești cu ceilalți prezbiteri. Și dacă ceilalți nu vor să ia atitudine? Ce poți face? În funcție de situație, context, gravitate poți sub călăuzirea Duhului să:
 - Lași problema în grija Duhului și responsabilitatea prezbiterilor – e problema lor de acum încolo.
 - Să îți exerciți autoritatea doar la nivelul Bisericii. Bisericilor de casă pe care le slujești direct... de acolo să o alungi pe Izabela și să lași celelalte Biserici de

casă în grija Duhului și a celorlalți prezbiteri...

- Să renunți la funcția de prezbiter, dar să continui să fii mădular în acea Biserică....

Și toate de mai sus FĂRĂ a deveni VOCEA PROFETICĂ vechi-testamentară care MUSTRĂ public:

- LUMEA
- BISERICA UNIVERSALĂ
- O ALTĂ BISERICĂ LOCALĂ
- PROPRII PREZBITERI din Biserica locală
- Propria Biserică locală etc.

Acestea sunt defocalizări. Lucrurări la care NU suntem chemați de Domnul, care nu țin de sfera responsabilității noastre și care înseamnă neascultare de Domnul și NECREDINȚĂ. Căci când Domnul nu ne cheamă să intervenim într-un domeniu ÎNSEAMNĂ că acel domeniu și-L asumă El 100% . A interveni acolo înseamnă a jigni profund pe Cel care Se descurcă foarte bine și fără noi! E adevărat că ni se cere CREDINȚĂ, căci nu vedem CUM are El grijă de toate lucrurile. Dar are dreptul să ne ceară această CREDINȚĂ!

Adesea trăim complexul profetului fie în raport cu necredincioșii, fie în raport cu Biserica locală sau cea Universală. Ne simțim datori să jucăm rolul profetului de tip vechi-testamentar. Dar atenție. Căci marea noastră ispită va fi mereu să ne mărim sfera de responsabilitate în Împărăție și să neglijăm sfera de responsabilitate în care ar trebui cu adevărat să acționăm! Bolnavi de îndumnezeire suntem bolnavi și de sprijinirea carului lui Dumnezeu. Un profet ca Ieremia nu va mai fi niciodată. În primul rând CADRUL în care Ieremia a profetizat nu mai este. Poporul lui Dumnezeu nu mai e o națiune cu organizare internă politico-piramidală. Pe de altă parte, Ieremia a avut o chemare specială. Nu i s-a părut că este profet. Pur și simplu a auzit vocea lui Dumnezeu care i-a poruncit să meargă cu mesaje specifice pentru poporul Său din Iuda. În acest context ne amintim desigur de DAVID.

David trăia în cadrul politic de care vorbim. David primisese în adolescență chiar ungerea de a fi Împărat peste Israel. Cu toate acestea, David slujește plin de loialitate la curtea apostatului Saul, fără să-l mustre vreodată, fără să facă pe profetul, fără să-l detroneze. Și chiar când e nedreptățit și Saul îi cade în mână în peșteră îl cruță în ciuda presiunii slujitorilor săi. Oare David nu vedea că Saul e apostat și că prin el tot Israel e împins în neascultare față de Domnul? Ba da! Cu toate acestea cum de stă așa de liniștit, cum de nu ia nici o inițiativă, cum de nu rostește nici măcar un mesaj de mustare? Nu doar că nu-l detronează pe Saul, dar nici măcar nu face pe profetul pentru o zi. De ce? Pentru că nu primise chemera specifică de a fi profet. Primise

chemarea de a fi împărat și aștepta momentul ca Domnul să-l înalțe ca împărat. Până atunci singurul său rol era să vegheze asupra propriei relații cu Domnul și asupra familiei lui. Atât! Restul trebuia să lase în grija și mâna lui Dumnezeu! Oare i-a fost ușor? Desigur nu! Dar în ciuda răului infuzat în poporul Domnului prin Saul, David a stat de o parte, a ales să creadă că Domnul e împăratul! Că El ține pe poporul Său în mâini, că El știe mai bine, că El nu e niciodată în criză, că El își asumă domnia lui Saul, că El va interveni la momentul potrivit, că El este drept și sfânt, că în popor nu sunt victime, că poporul e la fel de responsabil ca și conducătorii săi. David nu a sprijinit carul lui Dumnezeu și a acceptat mica sferă de responsabilitate care i s-a dat: să vegheze asupra inimii lui. Iar când a fost înălțat ca împărat, inima sa era suficient de vindecată ca să nu-și ia prea în serios rolul de Păstor al lui Israel. El știa că Domnul rămâne Păstorul și Singurul care-l poate duce în brațe pe Israel și poate păstori un popor așa de complicat. Iar el este doar un rob umil, care el însuși are nevoie să fie purtat în brațe, slujit și păstorit de Marele Păstor, că prima sa grijă este să vegheze asupra propriei inimi ca mai înainte. Desigur, au apărut și schimbări. Acum David TREBUIA să intervină, să ia inițiative în viața politică și religioasă a lui Israel. Nu putea sta de o parte. Și David a acționat ca Împărat. Dar cu ce atitudine? Cu atitudinea că el trebuie doar să ia aminte la șoaptele Marelui Păstor și că ce face el ca împărat e doar un PUȚIN pe care Marele Păstor îl va înmulți spre binele poporului Său. Ce frumos l-a pregătit Domnul pe David pentru slujba de păstor. Când David și-a luat rolul prea în serios cu inițiativa aducerii chivotului la Ierusalim sau prin decizia grăbită de a face un Templu, Domnul l-a muștrat, l-a temperat, iar David a revenit pe linia ascultării de Domnul. El a continuat să acționeze dar cu atitudinea smerită a robului prunc care slujește pe Marele Păstor, singurul care poate păstori pe Israel! În lumina vieții lui David Domnul să ne ajute să ne vindecăm de falsul complex al profetului, să înțelegem mica sferă de responsabilitate pe care o avem și să fim acolo credincioși. Căci ce vom face când Anticrist cu spiritul și învățăturile lui va intra în Biserica Universală, în Bisericile locale pe care le cunoaștem și în propria Biserică locală? Ce vom face? Vom sprijini carul lui Dumnezeu sau vom sta liniștiți, de o parte, ca David de altădată? Ne vom asuma rolul de profet vechi-testamentar? Vom intra ca Iosia în bătălii false sau vom veghea asupra inimii noastre și asupra micului cerc de relații apropiate (familia, biserica de casă eventual) și vom LĂSA restul în grija Puternicului și Singurului Păstor al oilor? Vom lăsa mânia și dreptatea lui Dumnezeu să se manifeste sau ne vom opune uneltelor mâniei divine? Vom fi seduși de falsa teorie a victimilor sau vom crede că poporul e la fel de responsabil ca și conducătorii care-l duc în rătăcire?

Să revenim la Ieremia. El avea funcția de profet. Fusese chemat și Domnul nu-l scoate din lucrare în ciuda împietririi poporului. Domnul crede în funcția PROFETULUI. Domnul nu i-a chemat pe profeți să joace un teatru absurd. Ne putem gândi ce impact ar putea avea vorbele rostite de un om în auzul unui popor orb și surd, legat fedeleș de nenumărate legături demonice? Impactul era desigur zero. Dar acești oameni nu mergeau de capul lor. Nu mergeau singuri. Dumnezeu era cu ei, și punea vorbele Lui în gura lor. Ei erau doar vasul prin care LOGOSUL cel viu se revărsa cu putere peste întunericul din mintea poporului, dând înapoi acele căpetenii demonice și redându-i poporului puterea de a face o alegere liberă pentru Domnul. Faptul că

poporul nu s-a întors nu este că Logosul nu a avut putere, ci pentru că ei au ales deliberat să nu se întoarcă. De aceea și VINOVĂȚIA lor este reală și AMPLIFICATĂ foarte mult prin faptul că au respins acești profeți. Profeții nu se bazau pe puterea lor de persuasiune, pe argumentele lor logice, pe puterea discursului lor. Nicidecum! Ei trebuiau să meargă la popor PRIN CREDINȚĂ și rostească întocmai cuvintele lui Dumnezeu. Ei nu trebuiau nici să adauge, nici să scadă, nici să improvizeze. Ei nu aveau propriul lor mesaj. Ei efectiv auzeau un mesaj clar pe care-l rosteau întocmai mai departe. Astfel, ei nu se puteau încrede în discursul lor, ci trebuiau să creadă în puterea discursului lui Dumnezeu. Ei erau doar vasul. Puținul lor era să ducă acest mesaj mai departe. Era treaba Domnului ca acest mesaj să fie ca un ciocan peste conștiințele împietrite ale evreilor. Poate uneori profeții nu agreau mesajul. Poate uneori părea prea dur sau prea moale sau cu argumente prea puțin credibile. Dar ei nu aveau voie să vină cu propriul mesaj. Ei rosteau ÎNTOCMAI cuvintele Domnului poporului. Erau chemați să-și împlinească lucrarea prin CREDINȚĂ.

Marele paradox al cap.7 este că în contextul în care Casa Domnului e făcută o peșteră de tâlhari, Domnul îi spune lui Ieremia să NU mai mijlocească, dar îi spune să continue să VORBEASCĂ poporului cuvintele Sale. Dar pare absurd. Când discutăm cu un împietrit și ne dăm seama cât de împietrit este, de obicei noi spune: *E inutil să-i mai vorbesc, să-l mai bat la cap! Doar am să mă rog. Poare prin rugăciune inima îi va fi despietrită.* Dar la Ieremia se întâmplă exact INVERS: Domnul îi spune să nu mai mijlocească, dar îi poruncește să continue să VORBEASCĂ poporului. De ce? Mai ales că Însuși Dumnezeu accentuează acest paradox în v.27-28:

- Și chiar dacă le vei spune toate aceste lucruri, tot nu te vor asculta; și dacă vei striga la ei, nu-ți vor răspunde. **De aceea** spune-le: Acesta e poporul care nu ascultă glasul Domnului, Dumnezeului său, și care nu vrea să ia învățătură; s-a dus adevărul, a fugit din gura lor.

Dar dacă tot nu îl vor asculta, de ce să le mai spună cuvintele Domnului? Iată marea înrebare care era probabil era și în inima lui Ieremia care se plânsese deja că Domnul nu vede că poporul e orb și sud și că îl trimite degeaba. Era Ieremia un personaj inutil într-o piesă de teatru absurd? Putea avea mesajul său un impact real? Putea face Ieremia ceva ca IMPACTUL mesajului său să crească? Care e rolul rostirii lui Ieremia în lumina principiului din Ier.5:1? Da, să ne aducem aminte de Ier.5:1. Domnul căuta un om nu care să mijlocească, nu care să mustre poporul, ci în primul rând un om care să fie drept și curat. Și am văzut cum Iosia a devenit acest om. Am mai văzut cum Iosif și David au întrupat principiul din Ier.5:1 și au adus vindecare în viața familiei.nașiunii lor fără NICI o PREDICĂ. și fără să se menționeze o marea insistență în mijlocire. Totuși Samuel MIJLOCEȘTE necurmat, iar Ieremia e chemat să PREDICE Logosul până la capăt... Care e echilibrul, armonia dintre cele trei componente:

- Trăire

- Mijlocire
- Predicare

Cum se armonizează cele trei în procesul vindecării inimii unei națiuni? E suficientă doar TRĂIREA? Ce aduce în plus mijlocirea sau predicarea? Ce fel de mijlocire sau ce fel de predicare așteaptă Domnul?

Iosia nu doar a DEVENIT acel om din Ier.5:1. El a și acționat ca împărat în sensul reformei. David, după ce a devenit împărat, a acționat și el ca împărat. Samuel nu doar era un om neprihănit, dar și mijlocia foarte mult. Profeții nu doar erau vase curate, dar trebuiau să rostească zeci de ani mesajele Domnului către poporul Său. Împăratul nu predica, dar era mereu susținut de preoți și de profeții care predicau. Sunt patru elemente cheie care duc la vindecarea unei națiuni:

- 1) Trăirea sau calitatea vieții
- 2) Mijlocirea
- 3) Predicarea
- 4) Acțiunile concrete în sfera de responsabilitate primită de la Domnul (de exemplu reformele făcute de împărați, războaiele purtate de David etc.).

Dar ordinea și accentele sunt importante. Exemplul vindecării unei națiuni este cel din viața lui David. Este de fapt singurul exemplu real în acest sens. La Iosua vorbim de o nouă generație, dar nu de vindecarea unei generații. În procesul vindecării generației davidice găsim și mijlocirea și predicarea și acțiunile concrete. Dar lucrul pe care se insistă cel mai mult este CALITATEA vieții lui David, sfințirea acestui vas, impactul său ca MODEL. Și apoi, pe această temelie, găsim și celelalte trei elemente. Deci dacă ar fi să discutăm în procente am avea:

- 1) 91% trăirea
- 2) 3% mijlocirea
- 3) 3% predicarea
- 4) 3% acțiunile concrete

Marea bătălie se dă deci la punctul 1, la oprirea din procesul DEVENIRII, al transformării. Acest element nu EXCLUDE, nu anulează celelalte trei puncte. Dar adesea ultimile trei pot să ne defocalizeze de la primul element. De asemenea ultimele trei sunt făcute cu atitudinea potrivită și au un impact real DACĂ există consistent elementul unu. Și cu cât creștem în DEVENIRE cu atât este mai curată atitudinea noastră în celelalte trei iar impactul lor crește. Căci nu aceste elemente sunt ceva în sine, ci puterea Domnului. Dar puterea nemărginită a

Domnului se revarsă proporțional cu credința vasului. Mărimea vasului limitează impactul logosului, al mijlocirii și al acțiunii. Cu cât vasul e mai curat și mai mare cu atât puterea Domnului lucrează mai mult în toate cele 4 domenii. Deci domeniul 1 rămâne cheia. Și e impropriu spus cu cât vasul devine mai mare. Căci cu cât ne focalizăm pe proceul curățirii interioare, cu atât ne vedem mai bolnavi, mai păcătoși, mai neputincioși în planurile Domnului. Cu atât devenim mai mici în ochii noștri cu atât ne bazăm MAI MULT pe harul și puterea Domnului în TOT ce facem și ASTFEL puterea lui crește în noi. Noi de fapt ne micșorăm pe toate planurile și El crește. De exemplu ne dăm seama din ce în ce mai mult că predicarea noastră nu era nici o putere să deschidă mințile oamenilor și că ruga noastră făcută cu așa puțină iubire nu e mare lucru în sine în războiul spiritual. Dar văzând cât de MIC e PUȚINUL nostru, crește actul CREDINȚEI, al încrederii nebune și oarbe în puterea și iubirea Domnului care înmulțește puținul nostru. Și astfel CREȘTE impactul. Nu prin putere, nu prin înțelepciunea sau neprihănirea noastră, ci doar prin har și doar prin Duhul Domnului.

Și în lumina acestei ecuații înțelegem că Ieremia putea face ceva. Putea să tindă ca vas spre Ier.5:1 ca impactul rostirii sale să crească. *Dacă poporul tot nu mă ascultă de ce mă tot trimiți?*, ar putea întreba foarte îndreptățit Ieremia. Domnul i-ar fi răspuns:

- *Tot nu pricepi Ieremio? Tot nu pricepi că în schimbarea inimii tale e cheia schimbării inimii poporului? Tot nu pricepi că nu te trimit atât pentru popor, cât în primul rând pentru schimbarea inimii tale? Știu că nu ești pregătit încă... te-am trimis nepregătit și naiv în lucrare. Știu că mijlocești și vorbești cu atitudini greșite... Dar în acest du-te vino de la Mine către popor, vreau să-ți curățesc ȚIE inima, vreau să scot la iveală bolile inimii tale și să le curățesc, ca apoi să pot lucra mai mult prin același LOGOS rostit de tine la inima poporului. Deci nu dispera că poporul nu te ascultă încă, nici nu renunța la vorbire, nici nu te tulbura de defocalizările inerente din acest proces; dar fii atent la inima ta, le ce iese la iveală din ea, ca mai întâi ție să îți fie scârbă de tine, să te pocăiești în sac și cenușă înaintea Mea, să-ți fie zdrobită inima preacurvară, să mori ca apoi să poți învia. Da, știu că însuși procesul vorbirii către popor te defocalizează de la schimbarea propriei inimi. Știu că ai fi dorit să fii ca David care nu a primit slujba predicării și s-a putut focaliza înainte să-L fac împărat mai bine pe propria inimă, știu că a-i fi dorit să fii chemat mai târziu în lucrare, ca Moise, pe care întâi l-am zdrobit și apoi l-am chemat ca proroc al lui Israel, dar Eu nu lucrez cu toți la fel, nu-i modelez pe toți la fel. Moise și-a avut laboratorul lui, David laboratorul lui de formare. La tine laboratorul de formare pentru lucrare e însăși lucrarea. Crezi că Iosia a ajuns deja format în funcția de Împărat? Nicidecum! Dar spre deosebire de David îl formez nu în înainte, ci chiar în timpul îndeplinirii funcției de împărat. Oare este ceva prea greu pentru Mine? Oare nu am dreptul să lucrez diferit? Oare nu crezi că Eu aleg pentru fiecare cel mai potrivit laborator de formare? Așa că nu renunța la Logos. Du-te în continuare la popor,*

dar în acest proces fii mai întâi atent la inima ta.

Hristos a urmat în mod perfect și echilibrat cele patru domenii de mai sus. În primul rând a trăit fără păcat, a vegheat asupra inimii și vieții sale ca să fie în orice context și în orice clipă o jertfă de bun miros înaintea Domnului. Și a vegheat la acest lucru fie că bătea cuie, fie că mânca, fie că se ruga sau predica. Aceasta a fost prioritatea ființei sale în orice clipă și de pe această TEMELIE permanentă, a fost și un om la rugăciunii, a și predicat când Domnul l-a chemat în lucrare, a și întreprins acțiuni concrete în sfera sa de responsabilitate (muștrarea ucenicilor, curățirea Templului). Ultimile trei au avut impact pentru că exita PRIMUL element. Primul element nu a fost în sine de ajuns. El a trebuit acompaniat de celelalte trei. Observăm că deși Domnul vrea ca Ieremia să devină omul din 5:1 nu-i cere să renunțe la rostirea Cuvântului PÂNĂ va deveni acel om. Ci dimpotrivă îi cere să continue rostirea Cuvântului pentru că tocmai acesta era laboratorul în care el era chemat să-și descopere bolile și să devină omul din 5:1.

Credinciosul nou testamentar e chemat:

- 1) Să crească în asemănare cu Hristos
- 2) Să mijlocească
- 3) Să verbalizeze un mesaj: să proorocească, în sensul de a participa la actul părtășiei frățești, de a vorbi în psalmi și cântări de laudă (vezi 1 Cor.14 etc.) sau să-L mărturisească pe Hristos apropiaților din întuneric...
- 4) Să acționeze în mod concret în sfera sa de responsabilitate:
 - a. *În slujirea după dar....*
 - b. *În mustarea fraților care păcătuiesc...*
 - c. *În curățirea Bisericii de Izabela dacă e prezbiter etc...*

Și la fel ca Ieremia, într-un fel suntem chemați de tineri în lucrare. Ne naștem din nou și DEJA trăim chemarea mijlocirii, a slujirii Bisericii, a mărturisirii lui Hristos. Și suntem foarte nepregătiți. Dar Domnul își așum acest lucru și vrea ca în acest PROCES să iasă la iveală bolile noastre spre vindecare noastră. Cel care vrea să fie vindecat și apoi să slujească e pe o cale greșită. Desigur sunt diferite responsabilități în slujire și diferite niveluri de vindecare și pregătire. În 1 Tim cap.3 ni se spune clar că diaconul și prezbiterul are nevoie de o perioadă de pregătire și vindecare ÎNAINTE de a intra în lucrare. Nu e pe deplin pregătit, dar sunt și vindecări reale care-l califică pentru acel loc de slujire. Dar acum discutăm despre slujirea în general în Biserică deschisă și chiar poruncită fiecărui credincios din prima zi de credință. Aici ne descoperim bolile ca Ieremia, aici căpătăm vindecarea. Aici ne calificăm pentru slujiri mai mari.

Totuși Ieremia e chemat să continue să predice dar nu să și mijlocească. De ce? Încă nu

putem ști, trebuie să mai urmărim tema mijlocirii și în capitolele ce vor urma.

Ne aducem aminte de Ioan Botezătorul. El a reușit tot prin Logos ce Ieremia nu a reușit. În perioada lui Ieremia poporul era un cadavru. În perioada lui Ioan poporul era un cadavru în putrefacție. Totuși, Ioan, ca Elisei de altădată s-a aplecat asupra cadavrului și l-a resuscitat, și a reușit să-l resusciteze. Poporul care se credea neprihănit venea cu duiumul la Iordan să-și mărturisească păcatele. În lumina cărții Ieremia, ce MINUNE este aceasta! Ce semnificație capătă reușita lui Ioan Botezătorul! Și spre deosebire de Ieremia, acesta a predicat în pustie, și nu el s-a dus la popor, ci poporul a venit la el. Cum de a reușit Ioan? Care a fost secretul lui? Intuim. S-a lărgit pe el ca vas nespus, nespus de mult, până când Domnul Însuși a rostit acele cuvinte prin el. Nu mesajul, ci CUM a fost rostit ceea ce a rostit! Iată cheia. Ioan și-a acordat inima cu inima Domnului, și a rostit mesajul cu iubirea și blândețea Domnului și astfel cadavru A AUZIT, A VĂZUT și S-a ridicat să-l întâmpine pe Mesia... De ce apoi L-a respins pe Mesia? E o altă poveste. Deocamdată admirăm succesul lui Ioan. El a înțeles cheia și și-a dus procesul devenirii până la capăt până când inima sa s-a contopit cu inima Domnului și glasul său s-a contopit cu vocea Domnului. Și acel glas al Domnului, plin de iubire și blândețe fără margini a reușit să trezească cadavru în putrefacție. Puterea care L-a însoțit pe Ioan e VIE și azi. Ba e chiar mai mare după învierea lui Isus! Problema rămâne vasul; dacă Ioan a trezit o națiune, un nou Ioan nu ar trezi măcar o Biserică locală? Nu cantitatea, ci calitatea... nu atât CE, ci mai ales CUM. Accentul pus pe devenire. Nu se renunță la ultimele trei elemente, dar chiar când acestea se practică, prioritatea rămâne punctul unu. Căci când Pavel predica, prima sa grijă era să fie plăcut Domnului cum am comentat în 2 Cor.2:17, iar când muștra pe Corinteni nu sprijinea carul Domnului, ci doar vroia să arate Domnului grija sa față de ei (2 cor.7:12). Și desigur că chiar când se ruga era atent mai întâi la atitudinea inimii sale în timpul rugăciunii, căci el răsturna izvoarele minții și orice gând îl făcea rob ascultării de Hristos (2 cor. 10:5).